

figer, at disse Skridt gjøres for at opretholde de foreløbige Aftaler fra 1851—52, men indtil siger man, at de ikke gjøres derfor, men tværtimod for at tilvejebringe en Tilstand, der er i afgjort Modfætning dertil. Herved forekommer det mig, at der kastes et Lys, et blændende Lys over vor temmelig indviklede Sag. Det er blevet Skik og Brug, at man siger, at den dansk-tydske Sag, det Slesvig-Holsteenske Spørgsmaal, er saa indviklet, at selv en tydsk Professor ikke kan finde ud deraf, og man er vant til at finde dette besvaret med Latter; men vi maae erindre, at, om endog Andre kunne finde det morsomt, er det for os et Spørgsmaal, der gjælder Landets Tilværelse. Dersom man finder, at Nationer, der kunne forlyste sig ved Tyrefægtninger, staae paa et lavt Udviklingsstrin, og dersom man ikke billiger Romernes Forlystelser ved Gladiator-Kampe, troer jeg, man ogsaa kan vente, at, naar vort Spørgsmaal, som gjælder en Nations Kamp for Liv og Selvstændighed, kommer under Forhandling, at det da vil mødes af en anden Stemning end Munterhed. Vanskeligheden ved at fatte vor Sag vil, naar man betragter det Lys, det blændende Lys, der nu er kastet over den ved de offentlige Udtalelser i den preussiske Repræsentation, forsvinde, og Sagen vil derved stille sig simpel og klar. Det tydske Forbund har forlangt, at Holsteen skulde udtræde af den konstitutionelle Forbindelse med de øvrige Landsdele, paa Grund af, at den ikke sikrede Holsteen en tilstrækkelig Selvstændighed, og Beslutningen herom blev fra vor Side først tagen, efterat man, under Trussel af Exekution, havde bevæget den danske Regjering til at give efter. Med Hensyn til dette Punkt har det ikke været muligt at bevæge dem, der stillede disse Forbringinger, til at sige, hvad de forlange, og hvorledes det vil være muligt at forene Forbringingen om „Landsdelens Selvstændighed“ med Monarkiets Integritet og Enhed. Man har ikke faaet nogen bestemt Forklaring desangaaende; man har kun faaet en bestemt Modarbejden af alle de Forslag, der kom fra den danske Re-

gjerings Side; man har stillet sig forkaestende overfor alle Forsøg, der af os have været gjort paa at opretholde de foreløbige Aftaler af 1851—52, og efterat vi saaledes ved den absolute Nødvendighed ere blevne tvungne til at forsøge at løse de forskellige Spørgsmaal, der maatte opstaae, naar Holsteen skulde udfondres, og den holsteenske Stænderforsamling skulde have den Myndighed, der forlangtes den tillagt ved Forbundsbeslutningerne, og tillige tvungne til at gjøre de nødvendige Skridt for at danne en Modvægt derimod, for ikke at faae en enkelt Landsdeels Repræsentation til uindskrænket Herre over enhver Beslutning for hele Monarkiet, saa kalder man det et Brud paa de foreløbige Aftaler fra 1851—52, og saa kommer man i disse Aftalers Navn og forlanger, at Forsætningen af 18de November 1863 skal hæves. — Det er i een Henseende glædeligt, at det, der saaledes har ligget paa Sjælens Bund, er traadt tydeligt, klart og bestemt frem, at det viser sig, at det, man vil, er ikke Opretholdelsen af de foreløbige Aftaler, men noget ganske Andet. Det er en bestemt og afgjort Modsigelse, naar man kommer til os i disse Aftalers Navn og samtidsigt udtaler offentligt, at man ikke gjør sine Forbringinger for at opretholde Aftalerne, men for at tilvejebringe en Tingenes Tilstand, der staaer i absolut Modstrid dermed. Jeg finder mig dog ikke derfor bevæget til at fravige det Standpunkt, hvorpaa jeg har udtalt, at den danske Regjering maa staae. Vi maae holde os til de foreløbige Aftaler, give dem den Betydning, de have, og søge at gennemføre, hvad vi ifølge deraf ansee for at være vor Ret.

J. J. Christensen: Den ærede Ordfører, der aabnede Debatten om denne Sag, opfordrede mig til at tage mit Endringsforflag tilbage. Jeg er imidlertid ikke saa heldig at kunne imødekomme hans Ønske derom. Han meente, at mit Forslag blot var en Reaktionsforandring, der ingen Forbedring vilde have tilfølg. Jeg har dog meent, at min